
August

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "August", i: *Mindeudgave Digte*, side: 200, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

August

Jeg er kun Lyngen, ikke regnet stort.
Hvor det er muligt, sættes jeg paa Port.
Glemte er forlængst det gode, jeg har gjort.

Men dengang Menneskenes Uforstand
gav Egene til Pris for Savens Tand
og aabned Agren for det vilde Sand,

da Danmark lagdes blot for Skæbne vred,
da var det mig (som ingen regned med),
der drog til Felts for Landets Liv og Fred.

Kun ringe var jeg, let at overse,
vant til at døje Ringeagt og Spe –
men tænkte: Den ler bedst, der sidst kan le.

Saa sandt det var mit Hjem, mit eget Land,
saa vidste jeg: „Hvad komme vil og kan,
jeg holder Stand, bli'r ved at holde Stand.“

Og Blæsten ruskede min brune Lok,
og Sandet gnavede min sorte Sok,
men jeg gik paa og løftede i Flok.

Den høje Rug var gaaet rent i Staa,
og Egens Kæmpekuld paa Valen laa.
Tit hvor de store falder, staar de smaa.

Det gale Sand jeg læede i Hi,
og Stormen, der fo'r fløjtende forbi,
udtømte nytteløst sit Raseri.

Var Tørken hvas imod mig, Frosten haard –
i onde som i knap saa onde Kaar
jeg stod mig, Hundredaar paa Hundredaar.

„Hvor gold, hvor grim!“ har tit de om mig sagt.
Men slaas man for sit Liv med Overmagt,
saa bli'r der ikke Raad og Tid til Pragt.

Dog grim er ikke Ordet om mig just,
naar under Lokemandens Flimrepust
jeg henter Kroningskaabe hos August.

Se, hvor jeg blaaner rødt og rødmer blaat
og klæder Knøsen Jylland fuldt saa godt
som Mælkevejens Sølvslæb Himlens Drot.

Ak, und dig, travle Vandringsmand, et Hvil
i Mos og Lav, hvor ydmygt Potentil
dig hilser med sit lille Solesmil.

Jeg lader Timian danse om din Fod.
Jeg lader Myntens Dufte slaa dit Blod
og hilder dig for Spøg i Ulvefod.

Mens Tranbær-Barnekinden rød og trind
paa Mosses Pude sødt er slumret ind,
basuner Revlingen sin Negerkind.

Dagvaagen titter Tyttebærret frem,
men Blaabær søger nedre Egenes Gem
blufærdig i sin Drøms blaa Natteem.

Og kast saa Blikket i et Urkokskøjt,
der splintrer Luften lig en Spoves Fløjt,
frem over Bakken ind i Himlen højt.

Forlad mig, at jeg kvæder selv min Pris.
Men egentlig er jeg et Paradis;
i hvert Fald Slangen har jeg som Bevis.

En Himmel er jeg – og alligevel;
med Ild og Traktorplow og Fyrretræl
skal jeg nu slaas ihjel, skal slaas ihjel.

Nuvel! at klynke aldrig var min Skik.
Kun lad mig sunde mig et Øjeblik.
Maaske jeg sejred størst, dia jeg forgik.

Jeg husker jo, at der, hvor jeg nu staar,
laa Skov og Mark engang i Danmarks Gaard.
Og i min Død jeg drømmer om en Vaar,

da Landet, jeg fik frelst, mit Hjertes Digt,
med Korn og Træer atter bølger rigt.
Saa dør jeg gerne. Jeg har gjort min Pligt.